

Phát biểu của Giám đốc ĐHQG-HCM nhân kỷ niệm 32 năm Ngày Nhà giáo Việt Nam (20/11/1982 -20/11/2014).

Kính thưa các Thầy, các Cô,
Kính thưa các Anh, Chị,

I.

Hôm nay là một ngày thanh bình của một tháng thanh bình. Tháng 11.

Chúng ta về đây để cùng vui với nghề giáo của chúng ta, để mừng ngày nhà giáo Việt Nam 20/11.

Xin cho phép tôi thay mặt các Thầy Cô giáo chúc mừng các Thầy Cô giáo.

Kính chúc các Thầy Cô, Anh Chị sức khỏe, thật nhiều sức khỏe, trí tuệ, tâm huyết và trọn vẹn hạnh phúc với cái đạo làm Thầy của chúng ta.

Xin được chúc mừng 16 Thầy Cô được ngành giáo dục vinh danh và Chủ Tịch Nước trao tặng danh hiệu Nhà Giáo Ưu Tú năm 2014.

Xin chúc mừng Giáo Sư Tiến Sĩ Phan Thị Tươi, một nhà khoa học-nhà giáo nữ, một cán bộ quản lý của chúng ta được Chủ Tịch trao tặng danh hiệu cao quý nhất của nghề giáo : Nhà giáo Nhân dân. Xin chúc mừng Chị.

II.

Nghề giáo là một nghề cao quý.

Ngành giáo dục một ngành được xã hội trân trọng và kỳ vọng cao. Chúng ta tự hào là những nhà giáo của đất nước Việt Nam, một đất nước tôn sư trọng đạo, tự hào là những người giảng dạy, làm việc tại Đại học Quốc gia TP.HCM (ĐHQG-HCM), chúng ta tự hào với nghề nghiệp của chính mình, với những gì mà chúng ta đã, đang và mãi mãi sẽ đóng góp cho đất nước bằng con tim, khối óc và tâm huyết của chính chúng ta. Và đâu chỉ là lòng tự hào khiến ta vững vàng trong trách nhiệm của mình, mà chúng ta thật sự đã có những đóng góp tích cực cho xã hội, kinh tế, đất nước. Những lớp sinh viên của ĐHQG-HCM luôn là niềm tự hào của chúng ta, đang trưởng thành và đóng góp một cách hiệu quả, trong sáng cho xã hội, đất nước.

Niềm tự hào không viên vông.

Nhưng đâu chỉ là những niềm vui với cái nghiệp của nhà giáo. Chúng ta vẫn đau đầu với những gì mà đất nước gửi gắm cho ta, với cái tâm của người đem kiến thức đưa vào cuộc sống.

Đất nước còn bao nhiêu khó khăn và cái thời đại toàn cầu hóa đang đặt ra cho chúng ta, những lớp sinh viên của chúng ta biết bao nhiêu câu hỏi. Những mái tóc của các thầy cô bạc theo ngày tháng trên bục giảng đâu chỉ vì những đêm thức trắng nghĩ suy khoa học mà còn là đau đầu chuyện của đất nước, xã hội.

Trường đại học đâu chỉ là nơi giữ gìn, truyền đạt mà còn là nơi sáng tạo ra tri thức. Và cái tri thức của trường đại học đâu chỉ là những bài báo trên các tạp chí khoa học quốc tế, đâu chỉ là niềm tự hào với những kết quả nghiên cứu được đánh giá cao của cộng đồng khoa học, mà còn đau đầu với kết quả về cùng cuộc sống, với những mầm xanh cuộc đời lớn lên từ phòng thí nghiệm, từ giảng đường.

Các bài giảng trên giảng đường đâu chỉ là những kiến thức quý phái của nhân loại, mà rồi phải là việc làm, là kỹ năng, là thu nhập của những kỹ sư, cử nhân trẻ trong cuộc đời. Là tương lai của các thế hệ sinh viên và của cả nền kinh tế nước nhà.

Cái xã hội ngày càng khó hơn với các em sinh viên của chúng ta, khi hội nhập như là một tất yếu mà ta phải chấp nhận với tất cả nhận thức trách nhiệm toàn cầu. Việc làm, thu nhập, cuộc sống, tương lai ... những thế hệ trí thức trẻ đang hình thành và đang đứng trước một xã hội đầy thách thức.

Với trách nhiệm của người trí thức, với trái tim của người thầy, trước những khó khăn này chúng ta đã nghĩ gì, và sẽ phải làm gì. Chắc chắn chúng ta không chối bỏ trách nhiệm, không trốn mình trong các giảng đường, các phòng thí nghiệm, không lẩn vào các trang sách mênh mông trí tuệ, mà chúng ta đi vào cuộc sống, ngày càng gần hơn với cuộc sống, gần hơn với đời thường.

Đất nước phải đổi mới để hội nhập và hội nhập để đổi mới.

Và chúng ta cần nhận thức rằng, động lực của quá trình đổi mới chính là giáo dục. Giáo dục phải thực hiện vai trò làm chiếc cầu để đất nước hội nhập quốc tế và đi vào tương lai. Và để thực hiện quá trình này, chính bản thân ngành giáo dục phải đổi mới. Và chúng ta, những người thầy phải tham gia vào quá trình này, phải góp phần xây dựng chiếc cầu để đi vào đổi mới này.

Điều này đòi hỏi chúng ta phải dẫn thân. Và chúng ta sẽ dẫn thân mạnh mẽ hơn.

Trong ngày hôm nay, trong không khí của nhà giáo này, tôi xin được chia sẻ cùng các thầy cô, anh chị về sự dẫn thân của chúng ta.

Những người thầy, người cô vì sự nghiệp đổi mới đất nước chúng ta.

III.

Kính thưa các Thầy, các Cô,

Kính thưa các Anh chị,

1.

Sự dẫn thân không là một điều gì mới đối với chúng ta.

Khi chúng ta chọn nghề giáo là chúng ta đã chọn dẫn thân vào cùng cuộc sống, thờ cùng hơi thở cuộc sống, đau cùng cái đau cuộc sống và vui cùng cái vui cuộc sống. Chúng ta dẫn thân khi nhìn vào trong veo ánh mắt của các em sinh viên khao khát một chân trời khoa học, qua cái trí tuệ của các em sinh viên hứa hẹn một

tương lai tốt đẹp cho đất nước. Chúng ta lo lắng cho từng điểm số trên giảng đường và chúng ta vui mừng với từng thành công trong cuộc sống của các cựu sinh viên. Nhưng giờ đây trước những thử thách, những khó khăn đang đặt ra cho thế hệ trẻ đòi hỏi chúng ta phải suy nghĩ nhiều hơn, phải quyết liệt hơn.

Chúng ta phải cùng với các sinh viên của chúng ta mạnh mẽ, tự tin bước vào sự nghiệp đổi mới nhằm góp phần cho giáo dục tốt hơn, khiến cho trường đại học, thánh đường của chúng ta sáng hơn và chúng ta sẽ tự hào hơn với những đóng góp của mình và sự đổi thay của đất nước này, quê hương này.

Rồi cái giáo dục không phải là dạy cho con người biết sử dụng máy tính mà là kỹ năng để con người phải quản lý được máy tính, vượt qua máy tính với những kiến thức và kỹ năng như kỹ năng nhận thức, kỹ năng giao tiếp, kỹ năng vận động, những kỹ năng của con người hiện đại. Hãy suy nghĩ về công việc sáng tạo, công việc chăm sóc, công việc đòi hỏi sự khéo léo tuyệt vời. Và với tốc độ thay đổi khoa học chúng ta sẽ cần góp phần xây dựng những con người có khả năng liên tục thích ứng và thay đổi thông qua học tập suốt đời.

Tất cả việc này có phải chẳng đòi hỏi các Thầy Cô chúng ta một sự dấn thân mới, một nhận thức mới.

2.

Công nghệ đang phát triển như vũ bão. Đã tạo ra những thành quả mà đôi khi chỉ sau một thập niên chúng ta có cảm giác như mình đang sống trong một giai đoạn mới. Tự lúc nào những chiếc máy tính xách tay đã thay những máy tính bàn 286 nặng nề. Có phải bây giờ một chiếc điện thoại thông minh có thể làm nhiều hơn một máy tính mạnh chuyên nghiệp ngày xưa. Những chiếc cột điện thoại công cộng một thời của thành phố ta chưa kịp triển khai thì đã biến mất, và bây giờ có khi nào ta có thể nghĩ rằng ta sẽ tách rời với thế giới bên ngoài dù không có báo in hàng ngày. Và những tiến bộ khoa học công nghệ đó đang đi vào cuộc sống, vào kinh tế làm cho các nền kinh tế trên thế giới và ngay cả nước ta đang có sự thay đổi mạnh mẽ và sâu sắc từ kinh tế, xã hội, văn hóa đến cả con người và giáo dục...

Sản phẩm xã hội giờ đây được làm ra nhiều hơn, nhanh hơn. Hình như trái đất giàu có hơn ngày xưa. Cuộc sống con người được thay đổi và phát triển một cách nhanh chóng. Những chiếc xe đạp đang trở lại cùng chúng ta như một môn thể thao giúp chúng ta giữ gìn sức khỏe, và những chiếc ô tô ngày càng nhiều hơn trong bãi đỗ xe của các trường.

Nhưng đồng thời khoa học công nghệ cũng đặt ra cho xã hội biết bao nhiêu khó khăn, những ngành nghề mới xuất hiện và những ngành nghề mất đi, những khái niệm về cuộc sống thay đổi, sự chênh lệch giàu nghèo ngày càng lớn không chỉ trên thế giới mà ngay trên đất nước Việt Nam của chúng ta...

Theo Oxfam, 1% dân số thế giới chiếm giữ gần một nửa tài sản của thế giới, nửa dưới của dân số thế giới sở hữu ngang với 85 người giàu nhất thế giới.

Những phát triển và thách thức do khoa học công nghệ - kinh tế - xã hội tạo ra càng khắc nghiệt hơn với quá trình toàn cầu hóa, khi trái đất phẳng hơn, cạnh tranh trực tiếp hơn.

Chúng ta vui với một cộng đồng kinh tế Đông Nam Á (AEC) với hơn 500 triệu dân hình thành vào cuối năm 2015 bên bờ Thái Bình Dương này, nhưng chúng ta cũng hiểu sẽ có bao nhiêu thử thách cho đất nước chúng ta, cho các em sinh viên chúng ta ngày mai. Cái đất nước yêu thương vẫn còn rất nhiều khó khăn và còn rất nhiều điều phải làm, phải tiếp tục ...

Có phải chăng ở đây đòi hỏi chính ngành giáo dục. Đòi hỏi trách nhiệm và lương tâm người thầy.

Rồi một lần nữa trái tim người thầy, cái ngọn lửa đại học lại cháy trong ta, đòi hỏi ta phải dẫn thân.

Dẫn thân cho sự đổi mới kinh tế và hiệu quả của trường đại học với xã hội, với đất nước.

3.

Sinh viên đòi hỏi chúng ta. Phát triển kinh tế đất nước đòi hỏi chúng ta.

Đòi hỏi ngành giáo dục, đòi hỏi trường đại học phải là động lực, là chiếc cầu nối giữa hiện tại và tương lai; giữa phát triển khoa học-kinh tế và nhu cầu thực tế của xã hội.

Tất cả đều đặt yêu cầu vào chính ngành giáo dục. Vào trường đại học. Vào các thầy cô giáo trong sự nghiệp trồng người. Trong việc đào tạo ra những người trí thức trẻ, những lao động có tri thức, có kỹ năng và có nhận thức về trách nhiệm xã hội.

Tất cả, có phải chăng đòi hỏi chính chúng ta phải đổi mới chính mình. Đổi mới giáo dục. Để thực hiện cái thiên chức của ngành giáo dục, cái trách nhiệm của nhà giáo trước sự đổi mới của kinh tế, của đất nước.

Cái giáo dục bây giờ phải chăng phải đổi từ cái mà mọi người tìm hiểu, phương thức tìm hiểu và ngay cả lý do vì sao mà mọi người tìm hiểu. Có phải chăng ta phải kéo sinh viên ra khỏi giảng đường vốn cũ kỹ với những buổi hướng dẫn và ghi chép. Bởi vì có phải chăng Google và máy tính có thể làm tốt được việc ghi chép này rồi.

Phương thức học tập trực tuyến với hệ thống giáo trình mở (MOOC) đang thay đổi cả phương thức giảng dạy và suy nghĩ, đặt ra một khả năng tiếp cận tri thức và xây dựng cho mỗi sinh viên một chương trình đào tạo riêng cho mình, phù hợp với yêu cầu và ước mơ của mỗi sinh viên.

Mỗi một trường Đại học rồi phải có một thế mạnh cạnh tranh và một chiến lược kinh doanh của mình hướng đến một đối tượng sinh viên cụ thể. Tất cả đều có giá trị như nhau khi tạo ra một nhà khoa học dẫn dắt thế giới hay một người công dân có tri thức và tay nghề giỏi.

Điều cơ bản là một nền giáo dục tốt phải dẫn đến một công việc tốt, thu nhập tốt cho bản thân và gia đình của người sinh viên. Từ đó những nguyên tắc căn bản của xã hội được xây dựng, hình thành và phát triển.

Và đổi mới giáo dục đại học đòi hỏi sự thay đổi trong quan điểm của quản trị đại học cũng như trách nhiệm đối với xã hội, quan hệ với công nghiệp. Tự chủ trở thành thuộc tính của trường đại học, nơi mà trí tuệ và tri thức có mật độ tập trung cao và cần thiết được tạo môi trường, điều kiện để thăng hoa, tạo nên những giá trị cho xã hội, góp phần vào chuyển đổi kinh tế, phát triển đất nước.

Đổi mới căn bản và toàn diện giáo dục và đào tạo đang là một yêu cầu bức thiết không chỉ là chỉ đạo của Chính phủ mà cũng là nhận thức, là yêu cầu tự chính bản thân của chúng ta.

Và cái việc lớn này cũng đòi hỏi bức thiết chúng ta, những người thầy, người cô làm tận tụy cái nhiệm vụ của mình. Đổi mới chính cái ngành của mình. Một việc làm không dễ dàng, khi chúng ta sẽ phải đổi mới chính ta. Đó là yêu cầu, là ray rức, là nhận thức từ chính chúng ta.

Và một lần nữa từ dần thân lại vang lên trong lương tâm và trách nhiệm của người thầy.

IV.

Kính thưa các Thầy, các Cô,
Kính thưa các Anh, Chị,

Càng đi sâu vào nhiệm vụ, cái trách nhiệm chúng ta nhận lãnh trước xã hội, trước tương lai các em sinh viên, chúng ta càng nhận thức sâu sắc rằng chúng ta đã nhận lãnh, đã làm và đã sống một cuộc đời dần thân từ bao lâu rồi.

Những vất vả của đời sống hàng ngày đâu ngăn được những giờ giảng đam mê trên lớp, những đêm thức chằm bài suy tư theo từng bài viết của các em, và cuộc sống vẫn theo chúng ta lên giảng đường, vào nhà máy và cả những ngày điền dã, những vất vả chuyển giao công nghệ về địa phương ...

Nhưng giờ đây hình như trách nhiệm sẽ nặng hơn khi người thầy nghĩ đến việc tìm việc làm của các em, về sự chuyển đổi kinh tế và phát triển đất nước cũng như góp phần vào sự đổi mới chính ngành giáo dục của mình.

Biết bao nhiêu đòi hỏi, chờ đợi, kỳ vọng sự dần thân mãnh liệt từ chúng ta. Có phải chẳng dần thân rồi sẽ là một cái hạnh trong cái đạo làm thầy, làm cô của chúng ta.

Cái đạo và cái hạnh mà cả một tập thể chúng ta đã phấn đấu gần 20 năm qua cho một hệ thống đại học hàng đầu Việt Nam, với ước mơ vươn ra thế giới. Để giờ đây, khi chúng ta gần bước vào tuổi 20 của ĐHQG-HCM chúng ta lại tự hào với hàng cây xanh ngoài kia đang vững vàng vươn lên trong nắng. Cảm thấy vui với các em sinh viên đang cùng chúng ta xây dựng một đô thị Đại học đầu tiên của cả

nước. Đâu chỉ là kiến thức, chúng ta đang trao cho các em cả một ước mơ, cả một kỳ vọng ... cả một trách nhiệm.

Nơi này ngày xưa .... ta có thể nói với các em như kể về một câu chuyện cổ tích mà các thầy cô, anh chị đã dấn thân để góp phần xây dựng. Để giờ đáng đáp một khu đô thị đại học đầu tiên của cả nước đang từng bước hình thành.

Hạnh phúc.

Cùng với các thành quả đó, tri thức, trí tuệ, đóng góp vào xã hội, ... cái quan trọng nhất vẫn là những con người đã dấn thân vào sự nghiệp lớn lao này.

Bình yên, giản dị.

Các thầy, các cô, các anh chị, các em sinh viên đã cùng dấn thân cho một tương lai đẹp được khẳng định từ bây giờ.

Sự dấn thân của một đội ngũ thầy cô giáo đã phát triển không ngừng thời gian qua. Sự dấn thân của hơn 5000 cán bộ thầy cô giáo, viên chức. Sự dấn thân của hơn 3000 cán bộ giảng dạy, nghiên cứu cho sự trưởng thành chăm chút của ĐHQG-HCM.

Và trong cảm xúc của lễ kỷ niệm Ngày Nhà giáo Việt Nam cho phép tôi thay mặt cho ĐHQG-HCM, cho các em sinh viên, xin cảm ơn các Thầy, Cô, Anh Chị về sự tận tụy và đóng góp cho ĐHQG-HCM, cho ngành giáo dục hôm qua, hôm nay và cho cả ngày mai.

Trong những đóng góp chung đó, chúng ta trân trọng và vui mừng với những thầy, cô đã có những đóng góp cụ thể và được các danh hiệu cao quý. Như một lời tri ân của các thế hệ sinh viên, của tất cả chúng ta.

Hàng trăm thầy cô đã được vinh danh là Nhà giáo ưu tú, mà năm 2014 này ta có thêm 16 thầy cô, là những thầy cô đã thực sự dấn thân vào sự nghiệp giáo dục, vào đóng góp cho ĐHQG-HCM. Xin được chúc mừng các Thầy, Cô.

Chúng ta vui mừng khi Chủ tịch Nước vinh danh GS Phan Thị Tươi là Nhà Giáo nhân dân. Cả một đời làm nhà giáo, gắn bó với giáo dục, với Trường ĐH Bách Khoa, GS Phan Thị Tươi là một hình ảnh đẹp về sự dấn thân của một nhà giáo, tâm huyết, hết lòng vì sự nghiệp giáo dục, vì các em sinh viên. Chúng ta tự hào, vui mừng với sự vinh danh này.

Xin được chúc mừng GS Phan Thị Tươi, xin chúc mừng Trường ĐH Bách Khoa.

Xây dựng và phát triển ĐHQG-HCM không là một chuyện dễ dàng, từ xác nhận mô hình, đến xây dựng chất lượng chuyên môn, đến cơ sở vật chất, đến xây dựng uy tín, quan hệ ... là cả một quá trình với sự đóng góp của nhiều thế hệ thầy cô, anh em và sinh viên. Trong đó có những mô hình và những con người cụ thể. Năm 2014 này, ĐHQG-HCM vui mừng chúc mừng PGS. Hồ Thanh Phong, Hiệu Trưởng Trường ĐHQT, đã được anh em tin nhiệm và Thủ Tướng đã ký quyết định công nhận là Chiến sỹ thi đua cấp toàn quốc.

Kính thưa các Thầy, Cô
Kính thưa các Anh, Chị,

Là những nhà giáo chúng ta luôn sống với ước mơ.

Cái ước mơ về một khu đại học mơ ước, nơi ươm mầm tài năng, nơi đào tạo ra những người giỏi cho đất nước. Ước mơ về sự sáng tạo ra tri thức và đưa tri thức về cuộc sống, để rồi kinh tế, để rồi xã hội phát triển. Đất nước phát triển.

Bây giờ vẫn còn ngồn ngàng bao nhiêu ước mơ, bao nhiêu công trình, bao nhiêu dự án ... nhưng chúng ta biết rằng ngày mai, ngày mai ta sẽ có những gì chúng ta đang xây dựng, những gì chúng ta đang mơ ước ... Bởi vì chúng ta đang sống, chúng ta đang làm và chúng ta đang dần thân vào cái sự nghiệp nhằm để thực hiện ước mơ. Chúng ta đang sống cùng ước mơ.

Và chúng ta biết rằng ngày mai sẽ đẹp hơn vì chúng ta đang đam mê cuộc sống này, chúng ta đang sống với sự đam mê, như Steve Job đã nói :

“Hãy tìm kiếm nỗi đam mê đích thực của bạn. Hãy làm điều bạn yêu thích và tạo sự khác biệt. Cách duy nhất đạt đến thành công tốt nhất là yêu thích những gì bạn làm”.

Chúng ta không tìm kiếm sự thành công tốt nhất, vì cái đạo làm thầy và cái hạnh dần thân không để đi tìm một thành công tốt nhất, tuy nhiên chúng ta đang có đam mê và làm được điều mình yêu thích là làm nghề giáo, đó là hạnh phúc của chúng ta. Cái hạnh phúc không gì so sánh được.

Trong cái hạnh phúc của người làm giáo dục, trong cảm xúc của ngày lễ 20/11, trong tình cảm ấm áp giữa những người thầy, người bạn hôm nay, cho phép tôi được kết thúc bài nói của mình: cái hạnh dần thân của người thầy, ở đây.

Kính chúc các Thầy Cô, anh chị sức khỏe, trí tuệ và hạnh phúc.
Kính chúc chúng ta có một mùa 20/11 tràn đầy niềm vui.

Xin cảm ơn.